

ÅSA LIND (n. 1958) este o scriitoare suedeză, autoare a mai multor cărți pentru copii, dintre care cea mai cunoscută și deja tradusă în mai multe limbi este seria *Lupul de Nisip*. Cartea ne propune să cunoaștem lumea unei fetițe din zilele noastre, Zackarina, care trăiește cu părinții săi undeva în Suedia, pe malul mării, și care descoperă într-o zi pe plajă un prieten neobișnuit, Lupul de Nisip. Micile întâmplări de zi cu zi, banale și familiare, devin deosebit de captivante și amuzante atunci când le vedem filtrate prin relația plină de sensibilitate, imaginație și umor dintre fetiță și straniul său partener de joacă. Pentru *Lupul de Nisip*, Åsa Lind a fost răsplătită în 2003 de Asociația Suedeză a Bibliotecilor cu premiul „Nils Holgersson”.

ÅSA LIND

Noi povestiri cu
Lupul de Nisip

ilustrații de
KRISTINA DIGMAN

traducere din suedeză de
SERGIU PĂDURARU

CUPRINS

Tortul de ciocolată	7
Ziua când fluturii dansează	14
Iepurele	19
O carte cu pagini albe	24
Propriul buzunar	30
Momentul	36
Potolește-te!	41
Care țânțari?	47
De fapt	52
Exerciții de gândire	59
Focușorul	65
Zackarina și Moartea	71
Pierdută-n ceață	76
Prieten sau dușman?	82
Vacanța de toamnă	87

TORTUL DE CIOCOLATĂ

ZACKARINA locuia într-o casă la marginea mării împreună cu mama și cu tatăl ei. Lângă casă creșteau doi mesteceni și între ei era întins un hamac. Acum, hamacul devenise o corabie de pirăți care-o avea pe Zackarina drept căpitan. Dar, după ce-a prădat și-a hăcuit peste mări și oceane și s-a luptat cu uraganele, cicloanele și taifunurile, căpitanul a început să cam simtă un gol în burtă.

Nu mare, așa, ca de-o prăjitură.

Căpitanul părăsi corabia și-o zbughi în casă, direct în bucătărie. Se opri brusc în mijloc și trase aer adânc în piept. Ooo, ce miros îmbătător!

—Tort de ciocolată! Ai făcut tort de ciocolată? își întreabă plină de bucurie tatăl.

ZIUA CÂND FLUTURII DANSEAZĂ

Zackarina se prinse de-ndată, dimineață, de cum intră în bucătărie. Mama și tata se purtau ciudat. Câteodată, așa erau ei. Adică așa... ciudați.

Dar astăzi erau mai rău ca-n alte dăți. Nici nu puteai să mănânci micul dejun, ca omu', cu ei în bucătărie. Nu, nu că s-ar fi certat. Mai degrabă exact invers.

Zackarina luă o îmbucătură zdravănă din sendvișul ei, după care își băgă degetele în urechi. Dar n-ajută prea mult. Tot auzea ce-și spuneau. Și vocile le sunau cu totul altfel.

— Să-ți mai pun cafea, iubito? gânguri tata către mama.

— Oh, da, te rog, zâmbi mama și întinse cana. Mmm, ce bine miroase... Mulțumesc, iubitul!

— Îngerul meu, șopti tata și-i trimise o bezea.

Mama râse și își aranjă părul. După care se apucă și tata să-i aranjeze părul... De ce nu se piaptână singură? se gândi Zackarina.

Tata turnă lapte în cafeaua mamei, după care se aplecă și o sărută. Pe buze.

Zackarina înlemni. Dez-gus-tă-tor! Trebuie să se pupe chiar în mijlocul micului dejun? Când tocmai au mâncat ou fiert și griș și alte alea? Și brânză cu mucegai...

— Bleah! Pupături cu mucegai, spuse Zackarina.

Puse sendvișul deoparte și ieși.

Pe iarbă aștepta noua minge de fotbal. Era una adevărată, alb cu negru, făcută din piele. Era așa de frumoasă că fetița se-nsenină doar uitându-se la ea.

PROPRIUL BUZUNAR

Marți, Zackarina a purtat pantalonii albaștri, cei care aveau fermoarul puțin stricat. Seara și i-a pus pe scaunul de lângă pat. Așa făcea întotdeauna – hainele pe scaun și hop în pat!

După aceea au început ciudățeniile, pentru că-n dimineața următoare, când s-a sculat, pantalonii albaștri dispăruseră. În locul lor pe scaun era o pereche de pantaloni roșii. Și nu numai că erau roșii, dar erau și noi-nouți.

Zackarina i-a încercat imediat. I se potriveau de minune. Sunt ai mei, se gândi ea. Pantalonii mei noi, roșii. Și băgă mâinile în buzunare.

Timpul se opri în loc, Zackarina înlemni și inima încetă să-i bată. Buzunarele astea erau goale! Nu era nimic în ele, nici măcar un vârf de creion!

Alergă jos, în bucătărie. Mama era gata să plece la muncă și tata răsfoia cartea de bucate.

— Bună dimineața! zise mama. Îți plac pantalonii cei noi?

— Sunt nemaipomeniți, răspunse Zackarina. Dar unde sunt cei albaștri? Cei pe care i-am avut ieri?

— N-ai fost surprinsă azi când te-ai sculat? întrebă tata.

— Foarte! Dar unde sunt ceilalți? spuse Zackarina.

— Cei albaștri? I-am spălat, spuse mama.

Se uită la ceas și se duse să-și ia geanta.

— Să fac supă pentru cină? zise tata.

— Și lucrurile care erau în buzunare? spuse Zackarina.

— Care lucruri? răspunse mama.

MOMENTUL

Tatăl Zackarinei obișnuia să se uite mereu pe fereastră și să spună ceva despre vreme. Câteodată zicea ceva despre vremea frumoasă, altădată despre vremea ploioasă și uneori despre vremea vântoasă.

Dar astăzi spuse:

— O, ce vreme bună de pescuit!

— Ce? E vreme de pescuit astăzi? se miră Zackarina.

Stăteau amândoi în bucătărie. Tata tocmai ce-și luase o cană de cafea și Zackarina stătea și picta. Picta o rachetă roșie când tata pomenise cuvintele magice, „vreme de pescuit“. Zackarina știa exact ce înseamnă!

— Ce zici? spuse tata. Mergem să dăm la undiță un pic?

— Acum? spuse Zackarina.

— Da, de ce nu? zise tata.

— Daaa, iuhuuu, daaa! strigă Zackarina.

Dădu năvală în hol, unde-și puse haina și cizmele, după care năvăli înapoi în bucătărie, de unde luă un măr și-l băgă în buzunar. Acum era gata de pescuit!

Singurul lucru care lipsea era borcanul cu râme, care era afară, sub scară. Da, și undițele, bineînțeles, care erau în magazia de lemne, da' cu ele nu te joci. Trebuie să le pregătești, să pui cârligul și să-nfășori firul – doar tata putea să facă asta.

Dar tata stătea în continuare la masă. Nu se mișcase nici măcar un milimetru.

— Hai, spuse Zackarina. Nu ziceai că mergem?

— Ba da, ba da, spuse tata. Stai întâi să-mi beau cafeaua.

Zackarina se așeză. Și așteptă. Tata duse ceașca de cafea la buze și luă o sorbitură. Mică. După care puse ceașca la loc pe masă și se apucă să se uite într-o carte.

Zackarina se ridică încet, ca să nu-l trezească pe Lup. În drum spre casă se hotărește să-i spună tatei tot adevărul, despre pasăre și ciocolată și tot tacâmul.

Da' nu chiar acum. Diseară la culcare, în pat.

Cu pătura trasă peste cap, gândi ea. Atunci pot să-i spun.

Dar, când ajunse acasă, tata stătea în grădină și se freca în cap. În mână ținea ceva care strălucea ca aurul.

— Incredibil! spuse el.

— Ce anume? zise Zackarina.

— O bucată de ciocolată, spuse tata. Uite! Mi-a căzut drept în cap, din senin, chiar acum. Și mă doare, să știi.

— Vorbești serios? spuse Zackarina.

— Foarte serios! spuse tata. Nu mai înțeleg nimic. Trebuie să fi căzut dintr-un avion.

Se uită pe cer, dar nu văzură niciun avion.

Erau doar niște păsări.

EXERCIȚII DE GÂNDIRE

Într-o zi însorită, în mijlocul verii, Zackarina stătea pe plajă și tremura de frig de-i clănțăneau dinții în gură.

— Uite, pune-ți halatul pe tine, spuse tata.

Și el înghețase. Stătuseră în apă mai mult de o oră, pentru că Zackarina voia să învețe să înoate și tata trebuia să fie lângă ea s-o ajute.

— V-v-vreau... s-s-să m-m-mai în-n-not, spuse ea.

— Da, dar mai întâi trebuie să ne încălzim, bine? spuse tata.

Își puse tricoul și spuse că se duce în casă să ia un termos cu ceai și niște biscuiți.

— Eu aș-ș-tep-p-pt aici, spuse Zackarina.

Tata dispăru în spatele brazilor și imediat din nisip își făcu apariția Lupul de Nisip, cu blana strălucind, dând din coadă.